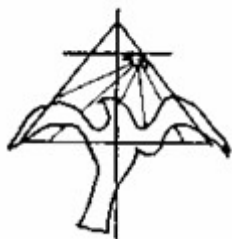

10

říjen
2008

Košířský farní list

Říjen

JEDNA LÁSKA, DVĚ PŘIKÁZÁNÍ

Jedna láska, dvě přikázání Mt 22,34-40

- a) láska k Bohu - první a největší přikázání **KKC 2083**
- b) láska k bližnímu **KKC 2196**
- c) naplněním zákona je láska

V tomto světě se dá předstírat všechno možné. Přetvářka má nejrozličnější podoby. Masky jsou bohatě rozšířeným artiklem v mnoha oborech lidského života. Dá se předstírat i láska? Určitě a často se s tímto projevem mezi lidmi můžeme setkat. Je pak jediným řešením únik a zapouzdření člověka do úplného soukromí, kdy je jen sám pro sebe a nemusel se podílet na trapném divadle? Co když nezvládá ani zdravou lásku k sobě? Pak může být stejně nešťastný jako před tím.

Existuje však ještě jiná varianta, zkusit to s opravdovou láskou, snažit se ji objevit a žít. Není totiž něčím fatálním jen pro 'vyvolené děti štěstěny', ale je dostupná všem lidem, je k ní dokonce každý člověk stvořen a povolán. Boží slovo jí dokonce klade jako přikázání. Pokorného člověka to nemusí pobouřit, je si totiž vědom své křehkosti a sklonu k sobectví a přetvářce. Ví, že ve své slabosti potřebuje oporu v přikázání, které neničí ani neuráží jeho svobodu.

Odpovídá-li v evangeliu Pán Ježíš na otázku po prvním a největším přikázání, uvádí slova z Páté knihy Mojžíšovy - Deuteronomia (5,16): "Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, a celou svou silou." Jako by jedním dechem, hned vzápětí připojí druhé přikázání: "Miluj svého bližního jako sám sebe," a hned dodává: "Žádné jiné přikázání není větší než **tato**" v Markově evangeliu (Mk 12,29-31) a "Na těchto **dvou přikázáních** spočívá celý Zákon a i Proroci v Matoušově redakci (Mt 22,40).

Neoddělitelné a naprosto nutné spojení a soužití těchto obou projevů lásky je z Ježíšových slov naprosto zřejmé.

Zároveň je patrné, že nesplývají. Jde o dvě různá přikázání. Láska člověka k člověku není stejná jako láska k Bohu. Jde o dva různé objekty lásky.

Vtělením Božího Syna se sice otevírá možnost milovat v Kristově Božské osobě Boha i člověka, protože tam jsou spojeny obě přirozenosti, božská i lidská, jde však o naprosto jedinečnou a výlučnou situaci, protože se u nikoho jiného s něčím takovým nesetkáme.

a) Mluvíme-li o přikázání lásky k Bohu. Pak uskutečňováním tohoto přikázání se utváří ctnost. Snažíme se a učíme se milovat Boha nade všechno, víc než sebe, víc než člověka, naprosto, bezvýhradně, jak nejlépe jsme schopni v úctě a klanění vůči jeho absolutně dokonalé vznešenosti. Ale pozor! Jak to vůbec víme, že je Bůh takový a proto tak lásky hodný? Co když si jen něco namlouváme, a tak žijeme v nějaké falešné iluzi? Tady je třeba připomenout to, co nás může zbavit takových nejistot. Láska k Bohu totiž není jen a nejprve úkol a požadavek směřující ke ctnosti, ale také a nejprve DAR... Bůh nás miloval jako první. Láska jediného Boha se připomíná v prvním z "deseti slov". Přikázání pak rozvádějí odpověď lásky; k tomu, aby ji dal Bohu, je člověk vyzván. (KKC 2083) Tedy žádná iluze, žádný klam, ale realita lásky.

b) Je láska k bližnímu druhou, nižší kategorií lásky ve srovnání s láskou k Bohu? Ježíš nám řekl: "Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy" (Jan 13,34). Pán Ježíš nedává

především za příklad lásku jeho učedníkům k Němu, ale naopak jako vzor vzájemné lásky klade způsob své lásky ke svým učedníkům.

Tím tento druhý druh lásky nesmírně pozvedá a zušlechťuje, i když jej neklade na stejnou úroveň s prvním. A znovu vystupuje do popředí kromě úkolu a ctnosti také DAR... Máme si osvojit styl lásky, kterou projevuje Pán Ježíš, máme žít z daru Jeho lásky, která je nám vlita do srdce skrze Ducha svatého.

Také apoštol Petr přijal Kristovu lásku, aby pásl ovce a beránky. Nejde o pouhý cit, ale o trvalou dispozici k nezištné, obětavé a odpouštějící náklonnosti, o neustálou ochotu druhým sloužit tak, že se vnímá a uskutečňuje dobro, které potřebují. Je pak nutné mít na srdci vrcholné dobrodiní jejich osobní spásy. Cit může přistupovat jako doprovodný prvek. V činnosti je však celá osobnost s jejími silami, jimiž je rozumový úsudek o pravém dobru, vůle jako výkonná síla a srdce jako hlavní zdroj ušlechtilého a velkodušného rozhodování.

c) Když Pán Ježíš zdůrazňuje klíčový význam přikázání lásky: "Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci" (Mt 22,40), chce ukázat na princip a naplnění celého mravního zákona. Jde tedy o začátek a smysl. Bez motivu lásky se ztrácí a propadá sebevětší výkon a úsilí. A naopak i velmi nepatrné mravní projevy člověka získávají velkou cenu. Láska motivuje věrnost v zachovávání všech přikázání, jak píše Apoštol svatý Pavel: "Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý", a je-li ještě nějaké jiné přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto 'Miluj svého bližního jako sám sebe'. Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska" (Řím 13,8-10). KKC 2196

U sv. Augustina nacházíme radu: "Miluj a pak dělej, co chceš!" Není tím dán souhlas s konáním čehokoliv, i kdyby šlo věci nemravné a nelidské. To dobré, co konáš pro Boha a pro bližního, podkládej a pronikni láskou, jinak to znehodnotíš.

Láska je sice náročná, ale dostupná a uskutečnitelná.

V jednom westernu říká spravedlivý pistolník bandě zvrhlých zločinců: "Nemáte budoucnost".

Láska však má svou minulost, přítomnost i budoucnost. Není nic lepšího, pro co by měl člověk žít.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

1.	středa	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše panny a učitelky církve
2.	čtvrtek	Památka svatých andělů strážných
3.	pátek	První pátek v měsíci
4.	sobota	Památka sv. Františka z Assisi
5.		27. neděle v mezidobí
6.	pondělí	Sv. Bruna, kněze
7.	úterý	Památka Panny Marie Růžencové
9.	čtvrtek	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků
10.	pátek	Sv. Gereona a druhů, mučedníků
12.		28. neděle v mezidobí
14.	úterý	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka
15.	středa	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16.	čtvrtek	Sv. Hedviky
17.	pátek	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa mučedníka
18.	sobota	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19.		29. neděle v mezidobí Den modliteb za misie
20.	pondělí	Bl. Jakuba Kerna, kněze premonstrátského řádu
21.	úterý	Sv. Voršily a družek, mučednic
23.	středa	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24.	pátek	Sv. Antonína Klareta, biskupa
26.	neděle	VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
28.	úterý	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
30.	čtvrtek	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

- ✓ **Pravidelné biblické katecheze o životě Pána Ježíše budou pokračovat v sobotu 4. a 18. října** po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nepomuckého od 18.15 hod.
- ✓ **V sobotu 11. října bude po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nepomuckého promítán první díl dvoudílného filmu o svatě Johance z Arku.** Druhý díl bude následovat v sobotu 25. října.
- ✓ **Páteční setkání farníků v domečku budou pokračovat v domečku u kostela Nejsvětější Trojice po celý měsíc říjen kromě druhého pátku 10.října,** kdy se koná farní rada.

Sv. Kalist I.

papež, mučedník – památka 14. října

Sv. Kalist (též Kalixt) byl Říman. Narodil se asi r. 160. Znalosti o prvním období jeho života známe bohužel jen od jeho nepřátel. Původně byl asi otrokem křesťanského pána. Z nám neznámých důvodů byl odsouzen k nuceným pracím na Sardinii. Jeho protivníci pro to uvádějí jeho údajné zločinné jednání. Po propuštění s ostatními křesťany, na přímluvu Marcie, manželky císaře, žil nějakou dobu v ústraní. Po svém zvolení ho papež Zefyrinus povolal do Říma. Stal se diakonem a papežovým rádcem. Dostal na starost katakomby na římské silnici Via Appia. Ty nesou jeho jméno dodnes a jsou nejrozsáhlejší a nejnavštěvovanější v Římě.

Po smrti Zefyrina byl zvolen r. 217 papežem. Vydal edikt, v němž povolil návrat do Církve a ke Stolu Páně těžkým hříšníkům po vykonání řádného pokání. Povolil sňatky urozených žen s otroky (to podle státního římského práva nebylo možné). Byl za to od svých protivníků napadán. Bojoval s různými bludnými naukami. Prosazoval vliv římského biskupa na celou Církev.

Jméno papeže Kalista je uvedeno v seznamu mučedníků "Depositio Martyrum" ze 4. století a to je dobrý důkaz toho, že byl opravdu mučedníkem. Zemřel asi r. 222. Byl pohřben na hřbitově Calepodia na Via Aurelia a výročí pohřbu je ve zmíněném martyrologiu i v dalších pramenech kladeno na 14. října. V 9. století byly jeho ostatky přeneseny do kostela S. Maria in Trastevere.

Jeho hlavním odpůrcem byl Hippolyt, římský kněz a vynikající teolog, který své spisy zaměřil proti nesprávným naukám o Nejsvětější Trojici. Jeho ctizádost byla však raněna, když v r. 217 byl za papeže zvolen Kalist a ne on sám. Od svých stoupenců se dal zvolit za vzdoropapeže (prvního v dějinách). Později se však s Církví smířil a zemřel mučednickou smrtí spolu s papežem Pontianem a je uctíván jako světec. Dalším odpůrcem byl Tertulián, který se v závěru svého života stal členem sekty montanistů, která hlásala velmi přísnou až tvrdou morálku. Zapovídali druhé manželství a některé hříchy podle nich nepřipouštěly odpuštění.

Z těchto střetů s bludnými naukami postupně vyrůstala křesťanská teologie. Počet křesťanů v římské říši stále rostl, ale přece jen v době kolem r. 200 jich byla malá menšina. Měli bychom si uvědomit, že do prvního všeobecného koncilu v Niceji r. 325, po uznání křesťanství, bylo ještě sto let. Možná, že kdybychom měli více znalostí z katolických pramenů, že bychom sv. Kalista považovali za jednoho z velkých papežů.

Podle Internetu (Cath. Encyclop., Heiligenlexikon a j.) a Dějin Církve od Franzena.

M.P.

OKÉNKO VÍRY

169. Jaký je vztah katolické církve k hebrejskému lidu?

Katolická církev zakládá svůj vztah k hebrejskému lidu na skutečnosti, že tento lid byl vyvolen Bohem přede všemi, aby přijal jeho Slovo. Právě Izraelité „byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus" (Řím 9,4-5). Na rozdíl od jiných nekřesťanských náboženství židovská víra je již odpovědí na zjevení Boha ve Staré smlouvě.

170. Jaké je spojení katolické církve s nekřesťanskými náboženstvími?

Spojení je dáno společným původem a cílem lidského pokolení. Katolická církev uznává, že to, co je dobré a pravdivé v jiných náboženstvích, pochází od Boha, je paprskem jeho pravdy, může být přípravou k přijetí evangelia a vybízet k jednotě lidstva v Kristově církvi.

171. Co znamená tvrzení: „Mimo církev není spásy“?

Znamená to, že veškerá spása pochází od Krista-hlavy skrze církev, která je jeho tělem. Proto nemohou být spaseni ti lidé, kteří vědí, že Kristus založil církev a že je nezbytná ke spáse, a přesto do ní nevstoupí anebo v ní nevytrvají. Zároveň díky Kristu a jeho církvi mohou dosáhnout věčné spásy všichni ti, kdo bez vlastní viny neznají Kristovo evangelium a jeho církev, ale upřímně hledají Boha a pod vlivem milosti se snaží plnit jeho vůli, jak ji poznávají z hlasu svědomí.

172. Proč musí církev hlásat evangelium celému světu?

Protože Kristus přikázal: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého“ (Mt 28,19). Tento misionářský příkaz Pána má svůj pramen ve věčné lásce Boha, který poslal svého Syna a svého Ducha, protože „chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy“ (1 Tim 2,4).

173. Jakým způsobem je církev misionářská?

Církev vedená Duchem Svatým pokračuje během dějin v poslání samého Krista. Křesťané mají proto všem hlásat radostnou zvěst, kterou přinesl Kristus, tak, že půjdou jeho cestou, ochotni obětovat se až k mučednictví.

174. Proč je církev apoštolská?

Církev je apoštolská svým původem, protože je vybudovaná na „základě apoštolů“ (Ef 2,20); svým učením, které je totožné s učením apoštolů; svou strukturou, protože je vyučována, posvěcována a vedena apoštoly až do návratu Krista, a to díky jejich nástupcům, biskupům ve společenství s Petrovým nástupcem.

175. V čem spočívá poslání apoštolů?

Slovo apoštol znamená poslaný. Ježíš, poslaný Otcem, povolal k sobě dvanáct ze svých učedníků, ustanovil je za své apoštoly a učinil z nich vyvolené svědky svého vzkříšení a základy své církve. Dal jim příkaz, aby pokračovali v jeho poslání: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás (Jan 20,21) a slíbil jim, že s nimi zůstane až do konce světa.

176. Co je to apoštolská poslušnost?

Apoštolská poslušnost je předávání poslání a moci apoštolů jejich nástupcům, biskupům, prostřednictvím svátosti svěcení. Díky tomuto předávání církev zůstává ve společenství víry a života se svým původem, zatímco během staletí zaměřuje všechny svůj apoštolát na šíření Kristova království na zemi.

Stárnutí

Největší umění je stárnout s radostným srdcem.

Odpočívat, když bys chtěl pracovat.

Mlčet, když druzí neuznávají tvou životní moudrost.

Umět si odepřít to, co tě dříve těšilo.

Poslušně a tiše nést kříž.

Bez závisti hledět na druhé a věrně kráčet cestou, kterou tě vede Bůh.

Složit ruce v klín a přijímat pomoc druhých, kterým jsi dříve pomáhal.

Pokorně přijmout slabosti i kdybys rád pomáhal druhým.

Pak přijde to nejhezčí:

Bůh pro tebe vybral tu nejkrásnější práci -

můžeš mít stále sepnuté ruce a svolávat Boží požehnání na celou zem.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné